

Τότε λέγει ἕνας νῖος ἀπὸ τὸ Νορθουπερλάνδ
εἰς τὴν Ἀγγλίαν ποτὲ λόγος δὲν θὲ νὰ γείνη,
νὰ γνωρίσῃ δὲν πρέπει ποτὲ ὁ βασιλεὺς
φοβερὴ σὺν αὐτῇ κατασχόνῃ.

Εἶσθε λόρδοι μεγάλοι θωρῶ καὶ οἱ δύο.
τὸν ἀτό μου φτωχὸ μὰ εὐγενῆ ὀνομάζω.
Νὰ χτυπιέτ' ἀρχηγός μου ποτὲ δὲν βασιτῶ
καὶ νὰ στέχωμ' ἐγὼ νὰ κοιτάζω.
Ὅταν ὅμως τὸ πῶ — νὰ τραβήξω σπαθί
μὲ καρδίᾳ καὶ μὲ χέρι γερὰ θὰ χτυπήσω.

Ἄχ, αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἄχ, αὐτὴ τὴ φρικτὴ.
πρῶτο μέρος ἐδῶ θὰ τὸ κλείσω.
Δι' αὐτὸ τὸ κυνήγι ἔχω ἀκόμη πολλὰ,
μὰ ἐκεῖνα θαλθοῦν παρὰ πίσω.

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ ποιητής. Ἡμεῖς ὅμως φρονου-
μεν ὅτι περιττόν θὰ ἦτο νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα
καὶ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ποιήματός του, πολὺ
σχοινοτενέστερον ἄλλως.

Ἡ γενικὴ μάχη δὲν περιλαμβάνεται. Κατὰ δὲ
τὴν σύγκρουσιν, ἐκ τῶν χιλίων πεντακοσίων Ἀγγ-
γλων τοξοτῶν δὲν ὑπελείφθησαν εἰμὴ πεντήκοντα
τρεις· ἐκ δὲ τῶν δύο χιλιάδων Σκώττων μόνον τρεῖς
καὶ ἐξήκοντα. Καὶ ἐφόνευσε μὲν ὁ Περσὴς τὸν Δού-
γλα, ἀλλὰ τὸν ἀρχηγὸν αὐτοῦ ἐξεδικήθη εἰς τῶν
στρατιωτῶν του ἀποκτείνας τὸν φονέα.

Ὡς πρὸς τὸ ἀνώμαλον τοῦ ῥυθμοῦ καὶ τὴν ἀτα-
ξίαν τοῦ μέτρου, παρατηρῶ ὅτι ἐπίτηδες ἐμιμή-
θην τὸ πρωτότυπον διὰ νὰ δώσω ἀκριβῆ αὐτοῦ
ἰδέαν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου.

(Ἐπεταὶ συνέχειαι)

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΣΚΗΝΑΙ ΤΟΥ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ¹

ὑπὸ Ἑρμ. Μύργε, κατὰ μετάφ. Ἐ. Λ. Ροῖδου

ΤΟ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΝ ΔΕΙΠΝΟΝ

Μεταβάς τὴν ἐπιούσαν εἰς τοῦ συμβολαιογράφου
καὶ ἀκροασθεὶς τὴν λογοδοσίαν του μεθ' ἱκανῆς ἀδια-
φορίας, τὸν παρεκάλεσε νὰ μεταβιβάσῃ τὴν πλη-
ρεξουσιότητά του εἰς τὸν διάδοχόν του μετὰ τῆς
συστάσεως νὰ μὴ τὸν ἀναζητήσῃ εἰς τὸ ἐξῆς δι' οὐ-
δένα λόγον ὑπὸ τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ ὄνομα.

— Δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ λάβετε ὀλίγα χρήματα;
ἠρώτησεν ὁ συμβολαιογράφος τὸν ιδιότροπον αὐτοῦ
πελάτην.

— Τί νὰ τὰ κάμω; κερδίζω ὅσα μὲ χρειάζον-
ται, ἀπήνητησεν ὁ Οὐλρίχος ἀποχαιρετῶν τὸν συμ-
βολαιογράφον.

Ἀπαλλαγεὶς πάσης ὀχληρᾶς φροντίδος ἐπέστρεψε
πολὺ ἡσυχώτερος νὰ ἐπανεύρῃ τὴν Ῥοζίνα. Ἄλλ'
ἢ ἥρεμος ἐκαίην εὐδαιμονία δὲν ἐμελλε δυστυχῶς
νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ. Μετὰ τινος τῶ ὄντι ἐβδό-
μαδας τὸ μηχανουργεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε θέσιν
ἐργοστασιάρχου, ἠναγκάσθη ἐκ τῆς ἐπελθούσης ἐμ-
πορικῆς κρίσεως νὰ διακόψῃ τὰς πληρωμὰς καὶ τὰς
ἐργασίας του. Ὁ Οὐλρίχος ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ ἄλ-
λην θέσιν, ἔστω καὶ ἀπλοῦ ἐργάτου. Ἄλλ' ἢ κρίσις

ἐπετείνετο καὶ ἀντὶ νὰ προσλαμβάνωσι καὶ ἄλλους
ἠναγκάζοντο οἱ καταστηματαρχαὶ ν' ἀποπέμψωσιν
ικανὸν ἀριθμὸν τῶν πρὶν ἐργατῶν. Ὁ ὑπερεκατομυ-
ριούχος Οὐλρίχος, οὐδαμοῦ δυνηθεὶς νὰ εὐρῇ ἐργα-
σίαν ἐγνώρισε τότε τὴν ἀπαισίαν καταναγκαστικὴν
ἀργίαν τῶν ἐργαζομένων, διὰ τοὺς ὁποίους ἢ ἀνά-
παυσις εἶναι συνώνυμος τῆς πείνης. Ἡ Ῥοζίνα ἐν
τούτοις ἐφαίνετο ἀπὸ τινος χρόνου εἰπέρ ποτε εὐθυ-
μος καὶ ζωηρά, καίτοι ἠναγκασμένη νὰ ἐργάζεται
τέσσαρας ὥρας περισσότερον τὴν ἡμέραν. Χάρις εἰς
τὴν πρόσθετον ταύτην ἐργασίαν τὸ νέον ζεύγος ἠδύ-
νήθη νὰ ζήσῃ ἕνα ἀκόμη μῆνα, χωρὶς νὰ ἐλαττωθῇ
κατὰ πολὺ ἢ εὐτυχία του ἐκ τῆς ἐνδείας.

Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐπῆλθεν ἡ στέρησις καὶ τῶν
ἀπολύτως ἀναγκαίων καὶ πλειστάκις ἠναγκάσθη ἡ
Ῥοζίνα νὰ μεταβῇ περὶ λύχνων ἀφάς, ἐκλέγουσα
τὰς ἐρήμους ὁδοὺς, εἰς τὰ καταγώγια τῶν μικροτο-
κογλύφων, πρὸς τοὺς ὁποίους ὠθεῖ τὸ πρῶτον φύ-
σημα τοῦ χειμῶνος τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, τοὺς
ἠναγκασμένους νὰ δανεισθῶσι ἐπὶ ἐνεχύρῳ τὸ ἀντί-
τιμον τοῦ πενιχροῦ αὐτῶν δειπνοῦ καὶ τοῦ δεματίου
ὕγρων καυσοξύλων, τῶν παρεχόντων ὀλίγην θερ-
μότητα καὶ πολλὴν καπνόν. Τὰ πλείστα τῶν ἐνδυ-
μάτων τοῦ νέου ζεύγους μετετέθησαν οὕτω ἀπὸ τῆς
ἱματιοθήκης εἰς τὰ καρφία τῶν ἐνεχυροδανειστῶν.
Τὸ δὲ περίεργον εἶναι, ὅτι κατὰ τὴν περίοδον
ταύτην ὁ Οὐλρίχος ἔπασχε μὲν βλέπων τὴν πτω-
χὴν Ῥοζίναν ἀπερχομένην κατὰ τὰς παγεράς ἢ ὀμι-
χλῶδεις πρωίας τοῦ χειμῶνος εἰς τὸ ἐργοστάσιον μὲ
παμπάλαιον τσίτινον φόρεμα, τὸ μόνον τὸ ὁποῖον
τῆς ἀπέμενε, ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἠσθάνετο εἶδος τι
ἐγώιστικῆς ἡδονῆς, καταμετρῶν τὴν ἔκτασιν τῆς
ἀφοσιώσεως αὐτῆς διὰ τῶν στέρησεων, τὰς ὁποίας
ὑπέμενε ἀγογγύστως.

Ἐσπέραν τινά, ἐνῶ ἐπέστρεφε μετ' αὐτῆς ἐκ τοῦ
ἐργαστηρίου ὅπου μετέβαινε καθ' ἑκάστην νὰ τὴν
ζητήσῃ, ἤκουσε δύο γυναῖκας, τὰς ὁποίας ἀνεγνώ-
ρισε ἐκ τῆς πολυτελοῦς ἀλλὰ καὶ κἄπως ἀπειροκά-
λου αὐτῶν περιβολῆς ὡς κοκότας δευτέρας τάξεως,
νὰ σκώπτωσι τὴν ἐνδυμασίαν τῆς Ῥοζίνας:

— Κύτταξε ἐκεῖ, ἔλεγεν ἡ μία ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν
σύντροφόν της, κύτταξε πρωτότυτον συρμόν, τσί-
τινον φόρεμα τὸν Ἰανουάριον!

— Ἀκόμη πλεον πρωτότυπος εἶναι, ἀπεκρίθη ἡ
ἄλλη, ὁ ψάθινος πῖλος, τὸν ὁποῖον ἡ κυρία αὕτη
ἐβιάσθη πολὺ νὰ φορέσῃ.

Ἡ Ῥοζίνα ὑπεκρίθη ὅτι δὲν ἤκουσε τὸν διάλο-
γον, ὁ δὲ Οὐλρίχος ἠρέκασθη νὰ μειδιάσῃ περιφρο-
νητικῶς. Ἄλλ' ὅταν εὐρέθησαν μόνον εἰς τὸ παγε-
τῶδες αὐτῶν δωμάτιον κατελήφθη ὑπὸ νευρικῆς
ἐξάψεως, τῆς ὁποίας ἡ σφοδρότης ἐτρομάξε τὴν
σύντροφόν του, καίτοι συνηθισμένη εἰς τοιαύτας
αἰσθηματικὰς ἐκρήξεις. Γονυπετήσας πρὸ αὐτῆς
κατησπάζετο κλαίων τὸ ἐλεεινόν της τσίτινον φου-
στάνι.

— Πτωχὴ μου Ῥοζίνα, ἔλεγεν, ὑποφέρεις πολὺ
μαζί μου. Χθὲς καὶ σήμερον ἐκρύωνες ἐνδέχεται
αὔριον νὰ πεινάσῃς, ἐνῶ εὐκολον θὰ σὲ ἦτο νὰ εὐρῆς
ἄλλαχού καλλιτέραν τύχην. Ἐχε ὀλίγην ὑπομονὴν
καὶ θὰ ἰδῆς καὶ καλὰς ἡμέρας, φορέματα ἀπὸ βε-

λοῦδον καὶ ἀδαμάντινα περιδέραια, ἀξίας πολὺ κατωτέρας ἐνὸς μειδιήματός σου. Δὲν θὰ ῥάπτῃς πλέον· αἱ χεῖρές σου δὲν θὰ ἔχουν ἄλλην ἐνασχόλησιν παρὰ νὰ προσφέρωνται εἰς τὰ φιλήματά μου.

Ταῦτα λέγων ἦτο ἀποφασισμένος νὰ ζητήσῃ χρήματα ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφον, πρὸς τὸν ὁποῖον μετέβη τὴν ἐπομένην πρωΐαν. Ὁ διάδοχος τοῦ κ. Μορίνου, εἰδοποιηθεὶς παρὰ τούτου περὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν τοῦ πελάτου του δὲν ἐράνη πολὺ ἐκπλαγεῖς ὅταν εἶδε τὸν κόμητα Ρούβρης ῥακενδουτοῦντα.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Οὐλρίχος, ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω ὀλίγα χρήματα.

— Ὅσα θέλετε, κύριε Κόμη.

— Χρειάζομαι πεντακόσια φράγκα, ἀπήντησεν ὁ Οὐλρίχος.

Ὁ συμβολαιογράφος ἤκουσε πέντε χιλιάδας καὶ ἀνοίξας τὸ ταμειὸν του ἔλαθεν ἐξ αὐτοῦ καὶ παρέταξε πρὸ τοῦ Οὐλρίχου πέντε χιλιοδραχμα χαρτονομίσματα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, Κύριε, δὲν ἤκούσατε καλὰ.

Ἐζήτησα μόνον πεντακόσια φράγκα.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐκλείδωσε καὶ πάλιν τὰ χαρτονομίσματα καὶ ἀντ' αὐτῶν ἐμέτρησεν εἰκοσιπέντε ναπολεόνικα, τὰ ὁποῖα ἔθεσεν ὁ Οὐλρίχος μετὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς ἀποδείξεως εἰς τὸ θυλάκιόν του. Καθ' ὁδὸν ὁμοῦς κατελήρθη ὑπὸ δισταγμοῦ καὶ ἤρχισε νὰ μετανοῇ. Πῶς τῶ ὄντι νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὴν Ῥοζίναν τὴν κατοχὴν τοιοῦτου ποσοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ἐφαίνετο εἰς τὴν δυστυχῆ ἐκείνην κόρην ὀλόκληρος περιουσία, ἀφοῦ πλειστάκις ἐβεβαίωσεν αὐτὴν ὅτι ἐσπερείτο παντὸς πόρου καὶ παντὸς φίλου ἱκανοῦ νὰ δανείσῃ εἰς αὐτὸν ἕν μόνον πεντόφραγκον; Ἡ δυσχέρεια ὁμοῦς τῆς ἐξηγήσεως ἦτο εὐσχημος μόνον πρόφασις, ἡ δὲ ἀληθὴς τῆς μετανοίας ἀφορμὴ ἦτο ὁ ἐγωϊσμός, ὁ συζυμωμένος μετὰ τοῦ διακαοῦς αὐτοῦ ἔρωτος πρὸς τὴν Ῥοζίναν. Ὁ Οὐλρίχος κατεχόμενος ὑπὸ τῆς μανίας νὰ βασανίζῃ ἑαυτὸν διὰ φαντασμάτων καὶ νὰ ὑποβάλλῃ πάντα τὰ αἰσθηματά του εἰς ἀνάλυσιν ἀνηλεῆ, εἶχε παρατηρήσει ὅτι τὸν ἔρωτά του ἐξῆπτε πρὸ πάντων τῆς Ῥοζίνας οὐχὶ ἡ ἀπλὴ ἀνοχὴ, ἀλλὰ καὶ περιφρόνησις τῆς πενίας. Εἰς τὰς ἐφοδούς τῆς κακῆς τύχης δὲν ἀντέτασεν μελαγχολικὴν ἐγκατέρρησιν, ἀλλ' εὐθυμον ἀδιαφορίαν καὶ τελείαν ἔλλειψιν προνοίας περὶ τοῦ ἄρτου τῆς ἐπιούσης, τὴν ὁποῖαν δὲν ἐχόρταινεν ὁ Οὐλρίχος νὰ θαυμάζῃ καὶ νὰ λατρεύῃ.

Ἀφ' ἐτέρου ὁμοῦς ἀνησύχει αὐτὸν ἡ ὠχρότης τοῦ ἰσχυροτέρου ἤδη προσώπου τῆς φίλης του, πολλάκις δ' ἐνόμισεν ὅτι καὶ τῆς φωνῆς αὐτῆς ὁ τόνος ἤρχιζε ν' ἀλλοιώνεται ὁ τόνος ἔχων ἐνίοτε ἀντήχησιν τινα μεταλλικὴν. Αἱ παρατηρήσεις αὗται κατετάρασσον τὸν Οὐλρίχον, φοβούμενον μὴ ἡ ὑπερβολικὴ ἐκείνη ζωφρότης καὶ εὐθυμία ἦτο τελευταία ἀναλαμπὴ μελλοσθέντου λυχνίας. Ἡ καρδιά του τότε ἐβράγιζετο καὶ ἠσθάνετο φρίκην πρὸς τὴν ἐπιμονὴν του νὰ παρατείνῃ ἐκουσίως τὴν ὀδυνηρὰν ἐκείνην κατάστασιν, πρὸς ἱκανοποίησιν ὅχι μόνον τοῦ ἔρωτος, ἀλλὰ καὶ τῆς φιλαυτίας του.

— Ἡ διαγωγὴ μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, εἶναι

ἀχαρακτήριστος. Ἐξακολουθῶ νὰ παίζω κωμωδίαν, ἥτις δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς δρᾶμα θανατηφόρον. Τὴν πτωχὴν ταύτην κόρην προσφέρω ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν ἐγωϊσμόν μου, παριστάμενος ὡς θεατῆς εἰς τὸ καθημερινόν αὐτῆς μαρτύριον. Ἐνῶ τρέμει ἐκ τοῦ ψύχους ἢ τοῦ πυρετοῦ, ἐντροπῶ ἐγὼ εἰς τὸ μειδιᾶμά της, ἀναλογιζόμενος ὅτι ἐξ ἔρωτος πρὸς ἐμὲ ὑπομένει πάντα ταῦτα. Ἀλλὰ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ περιμένω ἀκόμη, ἀφοῦ ἐβεβαίωθην ὅτι με ἀγαπᾷ ὡς ἐπόθησα ν' ἀγαπηθῶ; Τὸ αἰσθημα αὐτῆς ὑπέβαλα εἰς πᾶσαν δοκιμασίαν καὶ αὐτὴν τὴν φοβερότατην τῆς στερήσεως καὶ τῆς κακοπαθείας. Τί περισσότερο δύναμαι νὰ ἐπιθυμῶ; Ἀφοῦ ὁ Μάρκος Γιλβέρτης ἠτύχησε νὰ εὕρῃ τοιοῦτον ἄμωμον μαργαρίτην, διατί νὰ μὴ τὸν προσφέρῃ εἰς τὸν κόμητα Οὐλρίχον Ρούβρης; Ὡς ὁ Λινδόρος πλανώμενος ὑπὸ τὸ ἐνδυμα πτωχοῦ φοιτητοῦ ἀπήντησα καὶ ἐγὼ ἀσυγκρίτως ἀνωτέραν τῆς ἰδικῆς του Ῥοζίναν. Καίρομαι ἤδη εἶναι νὰ τὸν μιμηθῶ ἀποβάλλων τὸν μανδύαν, τὸν κρύπτοντα τὸν κόμητα Ἀλμαβίθαν. Καὶ ἐν τούτοις δισταζῶ καὶ παρατείνω ἀπάνθρωπον κωμωδίαν, χωρὶς νὰ σκέπτομαι τί θὰ γείνω ἂν χάσω τὴν Ῥοζίναν. Ἀλλὰ διατί δισταζῶ;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπεκρίνετο φωνὴ ἐξερχομένη ἐκ τῶν ἀδύτων τῆς ψυχῆς του.

— Δισταζεῖς διότι γνωρίζεις ὅτι εὐθύς ἄμα ὁμολογήσης τίς εἶσαι εἰς τὴν ἐρωμένην σου, θ' ἀρχίσῃς πάλιν ν' ἀμφιβάλλῃς περὶ τῆς εἰλικρινείας τοῦ ἔρωτός της. Οὐδέποτε κατώρθωσες ν' ἀπαλλάξῃς τὴν καρδίαν σου ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῆς δυσπιστίας, ἥτις θὰ εὕρῃ τρόπον νὰ σὲ πείσῃ διὰ παντοίων σοφισμάτων, ὅτι ἡ Ῥοζίνα σὲ ἀγαπᾷ μόνον διὰ τὸ ὄνομα καὶ τὸν πλοῦτόν σου, καὶ ἴσως θὰ σ' ἐγκατέλειπεν, ἂν δὲν ἐπεδείκνυες ταῦτα ἐγκαίρως. Καὶ ὅχι μόνον τὸ παρόν θὰ φαρμακεύει ἡ ἰδέα αὕτη, ἀλλὰ καὶ τὸ παρελθόν θ' ἀμαυρώσῃ ἡ ὑποψία ὅτι οὐδέποτε σὲ ἠγάπησεν, ἀλλ' ἐπαίξε τὴν κωμωδίαν τοῦ ἔρωτος, ὅπως σὺ τῆς πενίας, γνωρίζουσα ἀπὸ πολλοῦ τίς εἶσαι. Τοιοῦτος εἶναι ὁ λόγος τοῦ δισταγμοῦ σου.

Τὸ δὲ συμπέρασμα τῶν σκέψεων τούτων ἦτο τὸ ἐξῆς:

— Ὁ ἔρωτος τῆς Ῥοζίνας ἀπέμεινεν ὁ μόνος δεσμός διὰ τοῦ ὁποῖου συνέχομαι πρὸς τὴν ζωὴν. Τὴν ἀγαπῶ καὶ πιστεύω ὅτι με ἀγαπᾷ, διότι οὐδένα ἔχει λόγον νὰ ὑποκρίνεται ἔρωτα πρὸς πτωχὸν ἐργάτην. Ἀλλ' ἄμα ἀποκαλύψω εἰς αὐτὴν τίς εἶμαι, δὲν θὰ δύναμαι πλέον νὰ τὴν ἀγαπῶ ὀλοψύχως, διότι θ' ἀρχίσω ἀμέσως ν' ἀμφιβάλλω περὶ τῆς εἰλικρινείας της.

Ἐνῶ τοιαῦτα ἐσκέπτετο καθ' ὁδὸν ὁ Οὐλρίχος, ἐμάστιζον τὸ πρόσωπόν του πυκναὶ νιφάδες χιόνος καὶ ἔπνευ παγερώτερος ὁ χειμερινὸς βορρᾶς. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔπεινεν εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρα πτωχῆς τῆς γραῖα κλαυθμηρίζουσα:

— Λυπηθῆτέ με, καλέ μου Κύριε, ἡ κόρην μου εἶναι ἄρρωστη, κρυώνει καὶ πεινᾷ.

— Ἡ ταλαίπωρη Ῥοζίνα κρυώνει κ' ἐκείνη, ἐσκέφθη ὁ Οὐλρίχος· ἡ σκέψις ὁμοῦς αὕτη δὲν τὸν ἐκώλυσε νὰ δώσῃ εἰς τὴν ἐπαίτιδα τὰ εἰκοσιπέντε

ναπολέοντα, τὰ ὁποῖα εἶχε λάβει παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου.

Δύο ἡμέρας ἔπειτα αἱ ἀνησυχίαι τοῦ Οὐλρίχου περὶ τῆς ὑγείας τῆς φίλης του ἀπεδείχθησαν βασίμιοι. Ἡ Ῥοζίνα ἠσθένησε βαρῶς καὶ ὠδηγήθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Ὅταν ἐπιστρέψας εὐρέθη μόνος εἰς τὸ ἔρημον αὐτοῦ δωμάτιον, ἡ ἀπελπισία κατέβαλε τὰς δυνάμεις του εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε περιέπεσεν εἰς εἶδος τι ληθάργου, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀπέσπασεν αὐτὸν μετ' ὀλίγον ἡ ὀξύτης τοῦ πόνου. Ἐκ πάσης γωνίας τοῦ θαλάμου, τοῦ πρώην ἐπιγείου ἐκείνου παραδείσου, ἠγείροντο ἐνθυμήσεις ἕνουσαι ἐν χορῶ τὴν παρελθούσαν εὐδαιμονίαν. Τὰ ἐπεισόδια τῆς ἐρωτικῆς αὐτοῦ ἐποποιίας παρήλαυον ἀλλεπάλληλα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Οὐλρίχου ὡς ἰνδάσματα μαγικῆς λυγρίας. Τὴν Ῥοζίναν ἐπανέβλεπε εὐθυμον καὶ σφριγῶσαν, μὲ ἄσμα ἢ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη. βηματίζουσαν ἀθουρῶως περὶ αὐτόν, διευθετοῦσαν τὸ δωμάτιον ἢ ἐτοιμαζούσαν τὸ λιτὸν δεῖπνον τὸ ὁποῖον συνέτρωγαν παρὰ τὴν ἐστίαν.

Ἐκαστον ἐπιπλον ἢ σκεῦος ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην του τὴν χαρὰν τὴν ὁποῖαν ἐπροξένησεν ἡ ἀπόκτησις αὐτοῦ εἰς τὴν πτωχὴν κόρην. Οἱ ἄλλοι ἐκείνοι μάρτυρες τῆς εὐτυχίας των ἐφαίνοντο εὐρόντες φωνὴν διὰ τὰ ἐρωτήσασιν αὐτόν :

— Ποῦ εἶναι ἐκείνη ἣτις μᾶς ἐπεριποιεῖτο ; Τί ἔκαμες τὴν καλὴν σου φίλην ;

— Δὲν θὰ ἐπιστρέψει πλέον, ἔλεγεν ὁ μικρὸς καθρέπτης, ἐκείνη ἣτις μόνον διὰ σὲ ἐκαλλωπιζέτο καὶ μόνον διὰ τὰ σ' ἀρέση ἐζήτηε τὰς συμβουλὰς μου ; Ὅσάκις ἐστίλθωνε πρὸ ἐμοῦ τὰς χρυσὰς τῆς τρίχας δὲν ἔλειπα νὰ τῆς εἶπω : Εἶσαι εὐμορφη, πτωχὴ μου κόρη ! οἱ ὀφθαλμοὶ σοῦ ἔχουν τὸ χρῶμα τοῦ ἀνεφελου οὐρανοῦ καὶ αἱ παρειαὶ σου τῶν ῥόδων αὐγῆς τοῦ Μαΐου. Ἄντ' ἢ ἄσχημιζῶσιν, κοσμοῦσι κάλλιον παρὰ ἀδάμαντες τοὺς δακτύλους σου τὰ διεγούμενα τὴν φιλοπονίαν σου στίγματα τῆς βελόνης. Ἄλλὰ ποῦ εἶσαι καὶ πότε θὰ ἐπιστρέψεις ;

— Ποῦ νὰ ἦναι, ἔλεγεν ἡ ἰκατισθήκη, ἡ φιλόκαλος καὶ οἰκονόμος κόρη, ἣτις τόσον ἠγάπα τὴν τάξιν καὶ κατώρθωνε νὰ στολιζέται σχεδὸν ἀνεξοδῶς ; Ὑπῆρξε καιρὸς, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ καλὴ ἐκείνη νοικοκυρὰ μεγάλην ἠσθάνετο χαρὰν τακτοποιούσα εἰς τὰ συρτάριά μου τὰ ὀλίγα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἤρκουον νὰ τὴν καταστήσουν εὐτυχὴ καὶ ὠραίαν. Ἄλλ' ἔπειτα ἦλθαν πονηραὶ ἡμέραι καὶ ἀπεδήμησαν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο καὶ τὸ ῥαβδωτὸν σάλι, καὶ τὸ μᾶλλον φόρεμα τοῦ χειμῶνος, καὶ τὸ λευκὸν ἀπὸ μουσελίαν, μὲ τὸ ὁποῖον μετέβαινε τὸ θέρος νὰ κόψη ἄνθη εἰς τοὺς λειμῶνας τῆς Βιλλαθράης. Ἄντ' τούτων οὐδὲν ἄλλο περιέχουν σήμερον τὰ συρτάριά μου παρὰ ἰστούς ἀράχνης καὶ ἀποδείξεις ἐνεχειροδανειστώων, διότι ὅλα τῆς τὰ ἐνδύματα τὰ ἔδωκε, χωρὶς νὰ συλλογισθῆ ὅτε τὴν γυναικείαν φιλαρέσκειαν οὔτε τὸ κρῦον, διὰ νὰ μὴ συναποθάνῃ μετ' αὐτῆς ὁ φίλος τῆς ἀπὸ τὴν πείναν.

Φεύγων τοὺς ἐλέγχους ἐκείνους, ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ εὗρεν μικρὰν ἐντὸς γάστρας πορτοκαλίαν, τὴν ὁποῖαν εἶχε προσφέρει τὴν ἡμέραν

τοῦ ὀνόματός τῆς εἰς τὴν Ῥοζίαν. Τὸ δυστυχὲς δενδρύλλιον σειόμενον ὑπὸ τοῦ παγεροῦ ἀνέμου ἐψιθῶριζε κ' ἐκείνο. «Ποῦ εἶναι ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποῖαν μ' ἐδώρησες τὴν ἑορτὴν τῆς ; Πρέπει ν' ἀπέθανεν ἢ νὰ ἦναι πολὺ ἄρρωστη, ἀφοῦ πρώτην φοράν μὲ ἀφῆκε νὰ ξενυχτίσω εἰς τὸν ψυχρὸν τοῦτον ἐξώστην, ὅπου μ' ἐσκέπασε μὲ ἄσπρον σάβανον τὸ χιόνι. Χθὲς τὸ πρῶτ' μ' ἔφερον ἐδῶ, διότι εἶχεν ὀλίγον ἥλιον, ἐνῶ δὲν ὑπῆρχε καθόλου πῦρ εἰς τὴν ἐστίαν. Ἄλλὰ διατ' ἐλησμόνησε νὰ μὲ στεγάσῃ τὴν νύκτα, ἐκείνη ἣτις τόσον μὲ ἠγάπα καὶ ἐπερίμενε τόσον ἀνυπομόνως τὰ ἐαρινὰ μου ἄνθη ; Ἄλλὰ τὸ ψῦχος μ' ἐφόνευσε καὶ δὲν θ' ἄνθισα πλέον. Ἡ χλιαρὰ αὔρα τῆς ἀνοιξέως δὲν θὰ εὔρει νὰ θωπεύσῃ παρὰ τὰ ξηρὰ μου φύλλα καὶ τοὺς νεκροὺς μου κλάδους».

Αἱ ἀναμνήσεις αὗται κατεδείκνυν εἰς τὸν Οὐλρίχον τὴν ἐλεισιότητα τῶν σοφισμάτων, διὰ τῶν ὁποῖων εἶχε ζητήσει νὰ συγκαλύψῃ τὸν ἄσπλαγχνον αὐτοῦ ἐγωϊσμόν.

— Ἦμην τρελλός, ἔκραξεν ἀποσπῶν τὰς τρίχας του. Ἡ διαγωγὴ μου πρὸς τὴν πτωχὴν ἐκείνην κόρην ὑπῆρξεν ὄχι μόνον παράλογος, ἀλλὰ καὶ θηριώδης. Τώρα κινδυνεύω νὰ τὴν χάσω καὶ μετ' αὐτῆς τὴν νεότητα καὶ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποῖαν μὲ εἶχεν ἀποδώσει διὰ τῆς εἰλικρινοῦς αὐτῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀφοσιώσεως μέχρι θανάτου. Ἄλλ' ἀδύνατον εἶναι ν' ἀποθάνῃ».

Ταῦτα εἰπὼν ἔτρεξεν ἀπνευσταὶ εἰς τοῦ συμβολαιογράφου, τὸν ὁποῖον εὗρεν ἐτοιμαζόμενον νὰ μεταβῆ εἰς ἐσπερίδα.

— Κύριε, εἶπεν εἰς αὐτόν, οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποῖους εἶχον ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὸν κόσμον δὲν ἰσχύουσι πλέον, ὥστε δύναμαι ν' ἀναλάβω τὸ ὄνομα καὶ τὴν περιουσίαν μου. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ καταστήσετε ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα διαθέσιμον τὸ κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον κατέθεσα εἰς χεῖρας τοῦ προκατόχου σας. Ἐπὶ τοῦ παρόντος παῖον ποσὸν δύνασθε νὰ μοῦ δώσετε ;

— Ἦμπορῶ νὰ σὰς μετρήσω ἀμέσως εἰκοσιπέντε χιλιάδας φράγκα, ἀπεκρίθη ὁ συμβολαιογράφος.

— Ταῦτα ἄρκοῦσι, δώσατέ μου νὰ ὑπογράψω ἀποδείξιν τῆς παραλαβῆς αὐτῶν. Ἄλλ' ἔχω καὶ χάριν τινὰ νὰ σὰς ζητήσω.

— Εἶμαι ὀλοπρόθυμος εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Πρέπει νὰ μ' εὔρετε ἐντὸς δύο ἡμερῶν εὐρύχωρον καὶ ἀναπαυτικὸν οἶκημα διὰ δύο ἀνθρώπους. Μὴ ἔχων καιρὸν διαθέσιμον κατ' αὐτάς, σὰς παρακαλῶ πλὴν τούτου νὰ ἀναθέσετε εἰς ἀνθρώπον τῆς ἐμπιστοσύνης σας τὴν φροντίδα νὰ κοιμισθῶσιν ἐκεῖ τὰ ἀναγκαῖα ἐπιπλα, παραγγέλλοντες εἰς αὐτόν νὰ μὴ φεισθῆ χρημάτων διὰ νὰ ἐτοιμασθῶσι τὰ πάντα εὐπρεπῶς καὶ ταχέως.

— Πολὺ καλὰ, κύριε Κόμη, ἀναλαμβάνω τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκτελέσω τὰς διαταγὰς σας καὶ νὰ σὰς ἀναγγείλω τοῦτο ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας.

(Ἐπεται τὸ τέλος)